

Азъ не казвахъ ли на Стояна, че това, което предприемаме, е нѣщо славно? А ония ученички снощи... фи, гжски такива! Кукери, а? Нека сега да видятъ, какви сме кукери ние.

Мило ми е, много ми е мило, че ще се прославимъ. Но дваждъ по ми е приятно отъ това, че нощесъ се наспахме, както трѣбва. Стоянь ме остави снощи (когато ни се изсмѣха въ очи ония проклети ученички) въ единъ вонящъ ханъ и тръгна да търси

Бургаския фаръ

нѣкакви свои лели и чичовци. Той ималъ много роднини тука, защото Бургасъ билъ пѣленъ съ преселенци отъ Странджа т. е. отъ Малко-Търновско. Стоянь ме увѣри, че непременно ще намѣри по единъ чифтъ вехти обувки за себе си и за мене. Това ще е добре, разбира се. Кжде ще ходимъ съ тия наши царвули, като кукери изъ града... Азъ седнахъ на единъ мръсенъ сламеникъ да го чакамъ. А както съмъ се излегналъ, тѣй съмъ и заспалъ. Усѣщамъ по едно време, нѣкой ме тегли за крака —